

Тъй като се интересуваме от проблема за „играта“, нужно е да се отбележи, че точно той е добре очертан в разказа. И тук, както в останалите творби на Димов, се срещат привидното и същностното. Животът се опитва да се скрие от любопитните очи, опитва се да посее в ума и сърцето заблудата, че може лесно да бъде видян и разбран. Авторът разбулва неговата тайна за своите читатели, като им показва, че истината не е на повърхността.

В монографията си, посветена на Димов и неговото творчество, К. Куюмджиев пише следното: „Не е трудно да се досетим, че когато описва танца на Мануела Торес, Димитър Димов говори за „дуенде“, което Лорка определя така, както Гьоте определя вдъхновението на Паганини – „тайнствена сила, която всички чувствуват, но нито един философ не може да определи“. „Тая тайнствена сила“... е всъщност духът на земята, това е самото дуенде...“ В този разказ „играта“ е закодирана в танца. Той и животът се сливат в неразривно цяло. Двойствеността се открива навсякъде в творбата чрез непрекъснато проследяване на контраста. На едно и също място се събират несъвместими неща – светлини и сенки; пищен, разточителен разкош в катедралата и бедни, осакатени от войната инвалиди; богаташи и просяци; богомолки и уличници. В един момент авторът се опитва да размени местата им. Ефектът на „играта“ се открива и в самозаблудата на твореца, че създава истинско изкуство – то не съществува там, където се появи търговски интерес, за да обслужва пошлия вкус на примитивната публика. „ – Някога танцът ѝ бе магия... чудна поема за живота, любовта и смъртта!“ Тези думи на художника за Канделита синтезират в себе си промяната, настъпила с нея. Някога тя е била истинска, но вече не е. Изкуството ѝ е вълнувало хората, а сега тя задоволява нездравия вкус на публиката. Миналото и настоящето се редуват – истината и „играта“ с нея следват една след друга. Игровото начало проличава, когато на сцената се появи имитация – на живота, на изкуството или на човешкото съпреживяване, защото Димов убедително показва, че чувствата също подлежат на имитация. Ето в какво се е превърнал танцът на Мануела: „Но сегидиля ли беше това, или някаква жалка пародия от вертепите на Буенос Айрес?... При въртенето роклята с воланите се повдигаше и показваше бедрата и, тазът извършваше противни движения, бюстът и ръцете и се кълчеха сладострастно, сякаш искаше да прелъсти цялата публика. Помислих неволно за старинния, истински танц, който видях преди три години на улица „Сан Фернандо“. Сърцето ми се сви от болка. Наведох се да не гледам.“ Промяната в живота на героинята се отразява и на